

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-7335/2025-11

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Nataliji Horvatić, u parničnom predmetu tužiteljice Andrijane Brekalo, OIB: 17357811098, Zagreb, Babonićeva 68, zastupana po punomoćniku Hrvoje Kalauz odvjetniku u Zajedničkom odvjetničkom uredu Damir Rudeš, Marijo Rođak i Hrvoje Kalauz iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, Zagreb, Slavenska avenija 6, zastupano po punomoćniku Hrvoje Matić odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 19. svibnja 2026. u prisutnosti punomoćnika stranaka, a po objavi presude dana 28. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je ništetna i bez pravnog učinka odredba čl. 5. Ugovora o kreditu broj 2066-213/2007 od dana 3. kolovoza 2007. sklopljen između tužiteljice Andrijane Brekalo, OIB: 17357811098, iz Zagreba, Babonićeva 68, kao korisnika kredita i pravnog prednika tuženika, Hypo-Alpe-Adria-Bank d.d., Zagreb, Slavenska 6, kao kreditora, u dijelu u kojem se navodi: „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

II. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Andrijani Brekalo, OIB: 17357811098, u roku od 15 (petnaest) dana isplati iznos od 3.569,73 eura (tritisuće petsto šezdeset devet eura i sedamdeset tri centa) sa zateznim kamatama tekućim od 16. listopada 2007. pa do isplate, po stopi do 31. prosinca 2007. propisanoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. pa do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. pa do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja

Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

III. Nalaže se tuženiku Addiko Bank d.d., OIB: 14036333877, da tužiteljici Andrijani Brekalo, OIB: 17357811098, u roku od 15 (petnaest) dana naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 1.123,23 eura (tisućustodvadesettri eura i dvadesettri centa) sa zateznim kamatama tekućim od 28. svibnja 2026. do isplate po godišnjoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope, tj. kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granične kamatne stope proizašle iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine.

IV. Odbija se zahtjev tuženika za naknadom troškova parničnog postupka, sa zateznim kamatama, kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je s tuženikovim pravnim prednikom sklopila 3. kolovoza 2007. Ugovor o kreditu broj 066-213/2007 sa Sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini. Predmetnim je Ugovorom tuženik tužitelju odobrio kredit u iznosu od 494.300,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan korištenja kredita, i to na rok otplate kredita od 20 godina.

Člankom 5. istog Ugovora propisano je kako se prije isplate gore navedenog kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita. Tuženik je tužitelju za tu naknadu obrade kredita naplatio dana 15. listopada 2007. iznos od 3.569,73 eura.

Ovakvu odredbe vezanu uz troškove naknade obrade zahtjeva i administracija kredita, kao i visini istih tuženik je u Ugovor unio bez da su stranke o istoj pojedinačno pregovarale, protivno odredbama čl. 95. i 96. Zakona o zaštiti potrošača, što također ima za posljedicu ništetnost ove odredbe. Ovo posebno stoga što niti iz Ugovora, niti iz otplatnog plana ili bilo kojeg drugog dokumenta nije vidljivo na što se točno odnose ovi troškovi, budući je tuženik kao institucija koja se bavi davanjem kredita ima zaposlenike koji se bave obradom zahtjeva ugovora i koji su zaposleni u tu svrhu, pa je nejasno koje posebne troškove je tuženik mogao imati kod zaključenja ovog konkretnog kredita.

Prema tome ova ugovorna odredba nije jasna, niti određena, a niti odrediva. Obzirom na navedeno tužitelj smatra da se radi o nepoštenoj, a samim time i ništetoj ugovornoj odredbi te smatra da je tuženik dužan vratiti plaćeni iznos, zajedno s zakonskim zateznim kamatama od dana plaćanja.

Stoga tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će se utvrditi ništetnost sporne odredbe i naložiti tuženiku da isplati zatraženi iznos.

2. U odgovoru na tužbu tuženik je osporio osnovanost tužbe i tužbenog zahtjeva s više osnova.

Ističe da je u ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se od iznosa kredita odbijaju jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita, stoga sporni čl. 5. ne podliježe testu nepoštenosti (čl. 84. Zakona o zaštiti potrošača). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Također, iz sadržaja ugovora i načina na koji su njegove odredbe sistematizirane, nije vidljivo da bi se radilo o sporednoj odredbi, „drugim“ troškovima ili ičemu što bi ukazivalo na supsidijarnost same odredbe i naknade. Naprotiv, troškovi obrade kredita jasno su definirani i tuženik smatra da ne bi smjelo biti upitno da se radi o dijelu cijene kredita koji se odnosi na konkretnu uslugu – obradu i odobrenje kreditnog zahtjeva. Poziva se na čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača i čl. 326. st.2. Zakona o obveznim odnosima.

Također, tuženik naglašava da Zakon o zaštiti potrošača propisuje značajnu neravnotežu kao pretpostavku nepoštenosti. Dakle, ne bilo kakvu neravnotežu, nego veći stupanj neravnoteže. Predmetnim je ugovorom odobren i isplaćen iznos 42.000,00 CHF (u kunsjoj protuvrijednosti), a sporna naknada je naplaćena u iznosu 1,20 %. Iz navedenog je razvidno kako predmetna naknada ni po čemu ne uzrokuje značajnu neravnotežu. Osim toga i Sud Europske unije je u svojoj praksi zauzeo jasan stav da u ugovorima o kreditu nije potrebno navesti što čini trošak obrade kredita (C-565/21, Ciaxabank SA protiv X (ECLI:EU:C:2023:212)).

Tuženik također osporava i tijek zakonskih zateznih kamata te ističe prigovor zastare. Stoga predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Tijekom provedbe dokaza sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu (l. 4.-9. spisa), isplatni nalog-obračun (l. 10. spisa) te je proveo saslušanje tužitelja kao stranke.

4. Među strankama nije sporno da je tužiteljica sa prednikom tuženika kao kreditorom 3. kolovoza 2007. sklopila Ugovor o kreditu broj 066-213/2007 sa sporazumom o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretnini. Predmetnim je Ugovorom tuženik tužiteljici odobrio kredit u iznosu od 494.300,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti po srednjem tečaju za devize Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. na dan korištenja kredita, i to na rok otplate kredita od 20 godina.

5. Sporno je u ovom predmetu je li odredba ugovora o jednokratnim troškovima kredit ništetna te da li je potraživanje u zastari.

6. Savjesnom i brižljivom ocjenom svakog dokaza zasebno, kao i svih dokaza zajedno, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, temeljem čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne Novine broj 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19 i 80/22; dalje: ZPP-a), sud je utvrdio kako je tužbeni zahtjev osnovan.

7. Uvidom u priležeći ugovor o kreditu vidljivo je da je točkom 5. Ugovora određeno da se prije isplate kredita odbijaju od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,25% iznosa kredita.

8. U odnosu na sporne okolnosti informiranja tužiteljice i pregovaranja oko naknade za obradu kredita sud je saslušao tužiteljicu koja je iskazala da je kredit podigla za kupnju stambenog prostora u kojem živi i danas, nikad ga nije iznajmljivala. Otišla je u tadašnju Hypo banku, tamo su joj preporučili kredit u švicarcima kao najpovoljniji, nisu objašnjavali pojedine odredbe kredita poput valutne klauzule ili naknade za obradu kredita, nije bila toga svjesna. Naime ugovor je bio pripremljen kada ga je došla potpisati, nije bila svjesna te naknade, nije bilo nikakvih razgovora niti pregovora o tome. Ugovor je pročitala prije potpisivanja ali nije puno

obraćala pažnju, cilj je bio dobiti kredit. Jedino su pričali o iznosu kredita koji može dobiti, tek je prilikom isplate kredita vidjela da je iznos kredita bio umanjen za tu naknadu. Nikada nije bila vlasnik obrta niti trgovačkog društva.

Na pitanje da li je, kada je pročitala tu odredbu o spornoj naknadi, mogla izračunati koliki će biti iznos, tužiteljica je navela da joj je ta odredba promakla, većinom su pričali da li će moći otplatiti taj iznos kredita, a kako je imala povjerenje u banku skoncentrirala se na to.

9. Sud prihvaća iskaz tužiteljice u cijelosti, ocjenjuje ga uvjerljivim i istinitim, budući da ista ima neposredna saznanja o odlučnim činjenicama, a sadržaj iskaza nije ničim doveden u sumnju, niti je tuženik prigovarao istinitosti danog iskaza.

10. U konkretnom slučaju primjenjuju se odredbe Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08; dalje: ZOO-a) jer je predmetni Ugovor o kreditu zaključen dana 3. kolovoza 2007. Odredbom čl. 269. st. 1. ZOO-a propisano je da je objekt ugovorne obveze činidba koja se može sastojati u davanju, činjenju, propuštanju ili trpljenju. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako činidba mora biti moguća, dopuštena i određena, odnosno odrediva. Prema odredbi čl. 272. st. 1. ZOO-a činidba je odrediva ako ugovor sadrži podatke s pomoću kojih se može odrediti ili su strane ostavile trećoj osobi da ju odredi. Stavkom 2. iste odredbe propisano je da ako ta treća osoba neće ili ne može odrediti činidbu, ugovor je ništetan. Prema odredbi čl. 270. st. 1. ZOO-a kad je činidba nemoguća, nedopuštena, neodređena ili neodrediva, ugovor je ništetan.

11. U vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu na snazi je bio Zakon o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03; dalje: ZZP-a), koji odredbom čl. 81. st. 1. propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Nadalje, st. 2. iste odredbe propisano je kako se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Stavkom 3. iste odredbe propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Stavkom 4. iste odredbe propisano je da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Člankom 59. al. 3. ZZP propisano je kako Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora, odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. Člankom 87. st. 1. ZZP propisano je kako je nepoštena ugovorna odredba ništava. Stavkom 2. iste odredbe propisano je kako ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

12. Također, čl. 84. ZZP-a propisuje da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Odredbom članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. godine o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštena ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani te isporučene

usluge i robe na drugoj strani, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Ugovorna odredba je jasna i razumljiva ako je ta odredba ne samo gramatički razumljiva, nego su potrošaču jasni ekonomski razlozi koji se nalaze u pozadini primjene te odredbe kako bi na temelju točnih i razumljivih kriterija mogao procijeniti ukupne ekonomske posljedice koje iz tih odredbi proizlaze, odnosno kako bi mogao sagledati koliki će biti iznos zaduženja za čitavo vrijeme trajanja ugovora o kreditu. Sud je analizirajući točku 5. predmetnog Ugovora o kreditu utvrdio da navedena ugovorna odredba ne predstavlja odredbu o predmetu ugovora i cijeni, odnosno „glavni predmet ugovora“, pa se stoga na tu ugovornu odredbu ne odnosi isključenje testa poštenosti. S obzirom da pri ocjeni o tome da li je neka ugovorna odredba obuhvaćena pojmom „glavni predmet ugovora“ treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora, pravni i činjenični kontekst ugovora. Sud EU je postavio određene kriterije nacionalnim sudovima za ocjenu predstavljaju li pojedine odredbe ugovora o kreditu glavni predmet ugovora ili ne, odnosno mogu li se te odredbe i pod kojim uvjetima testirati na poštenost pa je tako u presudi broj C-224/19 i C-259/19 od 16. srpnja 2020. godine utvrdio da se točan doseg pojmova „glavni predmet“ i „cijena“ u smislu odredbe članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ ne može odrediti pojmom „ukupni troškovi kredita za potrošače“ pa se naknada za otvaranje kredita ne može smatrati bitnom činidbom hipotekarnog zajma samo zato što je uključena u njegove ukupne troškove. Dakle, bitne činidbe ugovora, „glavni predmet ugovora“ su odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe ugovora koje ga određuju kao takvog, karakteriziraju ugovor i bez kojih to nije taj ugovor, za razliku od ugovornih odredbi akcesornog karaktera, koje ne definiraju glavni predmet ugovora, pa stoga podliježu testu poštenosti, a u koje odredbe se svakako ubraja i odredba o naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, jer ta odredba ne definira bit ugovora o kreditu, iako ulazi u „ukupne troškove kredita za potrošače“. Nadalje, u predmetu C-224/19 Sud EU tumači čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri. Iako je prethodni postupak vezan uz određeni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje mjerodavna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem, odnosno tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala. U pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova tumačiti nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.

13. Ocjenom provedenih dokaza sud je utvrdio da je točka 5. predmetnog Ugovora o kreditu, kojim je ugovorna naknada za troškove kredita, nepoštena ugovorna odredba, a sve temeljem odredbe članka 87. stavka 1. ZZP-a, a time i ništetne.

Naime, prema mišljenju suda predmetna odredba nije jasno napisana u smislu članka 85. ZZP-a, jer nije omogućavala tužiteljici da u trenutku sklapanja ugovora ocijeni visinu te naknade.

14. Dakle, na tuženiku je teret dokazivanja da je s tužiteljicom pojedinačno pregovarao o naknadi za obradu kredita i visini te naknade, a tuženik isto nije dokazao. Osim toga, iz predmetne odredbe Ugovora o kreditu proizlazi da se radi o unaprijed formuliranoj odredbi ugovora, sastavljenoj od strane tuženika kao banke, a koja sadrži odredbu prema kojoj se tužitelj obvezuje prilikom isplate kredita platiti banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Isto je dovelo do toga da je tužiteljica pristala na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika, bez mogućnosti utjecaja na sadržaj istih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoj položaj "jače" ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita u postotku od ukupnog iznosa kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu, kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. Osim toga, tuženik u sadržaj Ugovora nije unio, a niti je objasnio tužiteljici koji je to opravdani razlog zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje iste naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita. Stoga tužiteljica kao potrošač nedvojbeno nije imala utjecaja na sadržaj predmetne odredbe. Predmetni Ugovor je potrebama tužiteljice prilagođen samo u dijelovima koji se tiču iznosa kredita, roka otplate, namjene kredita, no navedeno ne otklanja činjenicu da je i dalje riječ o standardiziranom obliku ugovora o kreditu kojem se mijenjaju samo navedeni elementi ovisno o slučaju, ali glavni oblik je i dalje isti, a naravno i oni bitni elementi na kojima tuženik kao kreditor ustraje i bez kojih isti niti ne bi bio sklopljen, a kakve ugovore tuženik sklapa u velikom broju slučajeva. Spornom ugovornom odredbom u biti je tuženik sam odredio visinu naknade za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez da se o tome pojedinačno pregovaralo. Stoga je sporna ugovorna odredba zaista i prouzročila značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dakle ista predstavlja nepoštenu odredbu u potrošačkom ugovoru, u smislu odredbi ZZP. Tuženik je kao trgovac, prilikom obrade zahtjeva i odobravanja kredita imao određene troškove, koji troškovi se „pokrivaju“ tom naknadom, a u pitanju su razni operativni troškovi i materijalni troškovi. Sama činjenica da je naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita određena u postotku od odobrenog iznosa kredita, što znači da korisnici kredita kojima je odobren veći iznos kredita plaćaju višu naknadu, govori u prilog tome da tako ugovorenom naknadom za obradu zahtjeva i odobravanje kredita nisu „pokriveni“ stvarni troškovi koje je tuženik imao pri obradi svakog pojedinog zahtjeva i odobravanju kredita. Tuženik dakle nije tužiteljici razjasnio razloge zbog kojih mu je naplatio naknadu za obradu kredita, odnosno nije dokazao opravdanost naplate naknade. Tuženik je morao određeno popisati što čini troškove obrade kredita, a ne samo isto naplatiti sukladno svojoj jednostranoj odluci, čime su zapravo korisnici kredita dovedeni u neravnotežan položaj, budući da su veći troškovi za obradu kredita naplaćivani od korisnika koji podigne veći iznos kredita.

15. Prema članku 295. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva, opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove. Tuženik, koji je nesporno sastavio predmetnu ugovornu odredbu o troškovima obrade, naknadi za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, nije dokazao opravdanost visine iznosa, niti jasnoću odnosno određenost niti odredivost, što rezultira time da je ta ugovorna odredba suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, potrošača. Imajući izneseno

na umu sud je zaključka da je tuženik povrijedio interese i prava tužitelja, kao potrošača, jer je u potrošačkom ugovoru o kreditu koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena naknada za obradu zahtjeva i odobravanje kredita, a bez propisanih parametara izračuna i o kojoj ugovornoj odredbi se nije pojedinačno pregovaralo, a što uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužiteljice, potrošača te je stoga ta ugovorna odredba nepoštena, a time i ništetna. Navedeno rezultira time da je tuženik, koji je dakle odgovoran za ugovaranje ništetne ugovorne odredbe, jer je istu nametnuo tužitelju, potrošaču, bez mogućnosti pregovaranja, nepošten stjecatelj. Stoga je primjenom čl. 81. st. 1. ZPP te čl. 87. st. 1. ZPP sud odlučio kao u točki I. izreke presude.

16. Temeljem članka 323. ZOO-a tuženik je dužan vratiti tužitelju ono što je primio po osnovi koja je utvrđena ništetnom pa je temeljem iste odredbe valjalo prihvatiti i zahtjev za vraćanje primljenog iznosa, kao stečenog bez osnove, temeljem čl. 1111. ZOO-a, zajedno sa zateznim kamatama, s obzirom da je nakon sklapanja Ugovora o kreditu tužitelju uistinu i naplaćen navedeni iznos naknade, a tužitelj potražuje kamate počev od 16. listopada 2007. pa do isplate.

17. Nadalje, prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a, u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna je vratiti drugoj sve ono što je primila na temelju takvog ugovora, a ako to nije moguće ili se narav onoga što je ispunjeno protiv vraćanju, ima se dati odgovarajuća naknada u novcu, prema cijenama u vrijeme donošenja sudske odluke, ako zakon što drugo ne određuje. Osim toga, odredbom čl. 323. st. 2. ZOO-a propisano je da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima, nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti. U konkretnom slučaju, tuženik je na temelju ništetne ugovorne odredbe ostvario korist u vidu plaćanja unaprijed neodređenog novčanog iznosa za naknadu za troškove kredita. Stoga je tuženik u obvezi platiti tužitelju razliku u vidu više plaćenog iznosa zbog ništetne ugovorne odredbe u smislu odredbe čl. 1111. st. 1. ZOO-a.

18. Dakle, nesporno je u ovom slučaju da je tužiteljica na ime naknade odnosno troškova obrade po predmetnom Ugovoru o kreditu platio iznos od ukupno 3.569,73 eura, pa su na taj iznos dosuđene zatezne kamate, tekuće od dana plaćanja tuženiku, a na temelju odredbe čl. 1115. ZOO-a, imajući u vidu da tuženik nije bio savjestan.

19. Visina stope zatezne kamate određena je na temelju Uredbe o visini stope zatezne kamate, kao i na temelju odredbe čl. 29. st. 2. ZOO-a te Uredbe o izmjeni Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" br. 156/22).

20. Pored toga, neosnovano tuženik ističe prigovor zastare. Naime, budući da je člankom 328. ZOO-a propisano da se pravo na isticanje ništetnosti ne gasi pa ne može zastarjeti zahtjev kojim se traži utvrđenje ništetnosti točke 5. Ugovora o kreditu.

U odnosu na zahtjev za isplatu ističe se da se radi o restitucijskom zahtjevu te je na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održanoj 30. siječnja 2020. zauzeto pravno shvaćanje broj: Su-IV-47/2020 glede zastarnog roka u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO-a kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, a isti počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle, imajući u vidu navedeni pravni stav Vrhovnog suda RH, proizlazi da zastara restitucijskog zahtjeva još nije niti počela

teći, nego će početi teći tek pravomoćnošću ove presude u kojoj je odlučeno o ništetnosti.

21. Nadalje, odluka o troškovima parničnog postupka donesena je temeljem odredbe čl. 154. st. 1. u vezi čl. 155. st. 1. i 2. ZPP-a.

Tužitelju je stoga uz primjenu odredbi čl. 151. i 155. ZPP-a dosuđena naknada za sastav tužbe (temeljem Tbr. 7. toč. 1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, Narodne novine broj 138/23, dalje: Tarifa), trošak podneska od 30. siječnja 2026. (Tbr. 8. toč. 1. Tarife), trošak zastupanja na ročištu dana 17. ožujka i 19. svibnja 2026. (Tbr. 9. toč. 1. Tarife), svaka radnja u iznosu od 200 eura, uzevši u obzir da je vrijednost boda 2,00 eura, sve uz pripadajući pdv od 25%.

Tome treba pribrojiti troškove sudske pristojbe za tužbu u iznosu od 41,08 eura i sudske pristojbe za presudu u iznosu od 82,15 eura, pa je ukupno dosuđena naknada troškova parničnog postupka u iznosu od 1.123,23 eura.

Na dosuđeni iznos troška parničnog postupka sud je temeljem odredbe čl. 151. st. 3. ZPP-a dosudio i zatražene zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate.

U Zagrebu, 28. svibnja 2026.

Sutkinja
Natalija Horvatić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude može se izjaviti žalba u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude. Žalba se podnosi ovom sudu, u tri primjerka, a o žalbi odlučuje nadležni Županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku, uz Rj. o pristojbi na tužbu i presudu
2. Tuženiku po punomoćniku

Broj zapisa: **9-30888-aefda**

Kontrolni broj: **0e6bf-23a23-9470b**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.